

Pjece, som Professor Karl Larsen fornylig har udgivet, og som jeg kender udmærket godt, en Pjece, der er en Gengivelse af den fhv. italienske Førsteminister Nit-tis Kritik af Versailles-Traktaten. Men der er efter min Opfattelse det mærkelige baade ved denne Mand og den anden Mand, der blev nævnt, nemlig den tidligere engelske Premierminister Lloyd George, der ogsaa i stærke Ord har kritiseret Versailles-Trak-taten, at disse to Mænd jo er to af Versailles-Traktatens Fædre; og selv om nu disse Mænd, saaledes som Nitti i den Gengivelse, Professor Karl Larsen har givet i sin Pjece, undskylder sig med mange Grunde, fordi de ikke gik imod Traktaten, saa ser jeg ikke, at det kan være det rette. Forholdet er sik-kert det, at de, der i sin Tid som Repræsen-tanter for de sejrende Stater sad i Versailles og lavede Fredstraktaten, var paa det Tids-punkt et Udtryk for de Stemninger, der gjorde sig gældende indenfor disse Landes Befolkninger, og naar Professor Karl Lar-sen har kaldt sin Pjece „Sandheden i Sigte“, opfatter jeg det paa den Maade, at Sand-heden maa arbejde sig frem ude i Landenes Befolkninger og først og fremmest i de store Landes Befolkninger, de Lande, der staar som de sejrende. Kun derigennem vil efter min Mening en ny og bedre Rets-opfattelse Staterne imellem vinde frem. Det forekommer mig, at det var med Urette, det ærede Medlem Hr. Schmidt paa en vis Maade brød Staven over Folkeforbundet. Jeg har tidligere — det indrømmer jeg gerne — været en stor Skeptiker overfor Folkeforbundet, netop fordi det var de sejrende Stater, der grundlagde det, men det, der skete paa det sidste Folkeforbunds-møde i Genève, betyder efter min Mening et stort Fremskridt, thi det var i Virkelig-heden det, at de smaa Staters Repræsen-tanter mødte frem med deres Kritik overfor de store Stater og disses Lyst — saaledes gaar det jo i Livet — til at overfalde de smaa. Der forekommer det mig, at særlig Danmarks Repræsentanter i Hævdelsen af de smaa Staters Rettigheder gik saa langt, som det overhovedet var muligt at gaa overfor Storstaterne. Det forekommer mig ogsaa, at netop dette, at denne Kritik er kommet frem, viser, at det er en umaadelig Fordel, at man nu er i Stand til at samles internationalt og derved faa Lejlighed til at kritisere den Uret, der begaaes inter-nationalt. Ud fra dette, at de smaa Stater dèr har vist, at de ikke vil tie stille til den Uret, der begaaes af Stormagterne, er det min Overbevisning, at vi er inde paa en Vej, der kan føre til, ikke alene at de smaa

Staters Rettigheder varetages, men ogsaa at der dèrud af vil vokse en ny og bedre Retsopfattelse Staterne imellem: den Op-fattelse, at hver Nation, hvert Folk har Ret til at leve sit Liv og ikke bør under-trykkes af andre.

Opmærksomheden blev ved det ærede Medlem Hr. Schmidts Tale henledet paa Karl Larsens Pjece, og det giver mig An-ledning til at sige et Par Ord om en Virk-somhed, der nu omfattes med Interesse af alle Kredse af vort Folk. Karl Larsen resumerer sluttelig i sin Pjece det danske Folks Stilling paa en Maade, som jeg vil tage Afstand fra. Han siger — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse et Par Linier — efter først at have sagt, at det danske Folk lægger Hænderne for Øjnene for ikke at se den Uret, der begaaes: „Lad os snakke om noget mere morsomt! Eller lad os vise, hvad vi er for gode Mennesker, ved at gøre godt mod de overvundne, der lider Nød! Efter at have været med i Krigens Raab om at faa kors-fæstet en Verdensrøver, lad os saa række ham en Eddikesvamp paa et Rør“. Jeg har selv gjort Professor Karl Larsen, der aabenbart her har sigtet til en Virksom-hed, som en Række danske Mænd og Kvin-der har udfoldet for at hjælpe paa al den Nød, som Krigen har skabt, og ikke mindst den Nød, der hersker hos vort sydlige Nabo-folk, opmærksom paa, at alle vi, der har udført dette Arbejde, kun har haft en eneste Hensigt, nemlig at gøre det, som vi mente det danske Folk var i Stand til for at hjælpe en Nabo, der var kommet i Nød. Dette Arbejde blev rejst af danske Arbejdere, men vi, der har staaet i Spidsen for det, har haft den Glæde, at det har faaet Til-slutning fra alle Kredse i vort Folk. Sand-heden og Forstaaelsen Folkene imellem kan have mange Veje at vinde frem ad, men en af de Veje, som Forstaaelsen mellem to Folk kan vinde frem ad, er den, tror jeg, som disse danske Mænd og Kvinder er slaaet ind paa, nemlig ikke blot at have Medfølelse, men ogsaa efter Evne at hjælpe en Nabo, som er stedt i en forfærdelig Nødssituation. Jeg har ogsaa faaet Ti-tusinder af Beviser paa, at det tyske Folk og den tyske Offentlighed ser saadan paa denne Hjælp. Paa vort Kontor her paa Christiansborg findes i vort Arkiv Titusen-der af Breve fra alle Kredse i Tyskland, der udtrykker Taknemmelighed og endog ofte udtaler, at de paagældende staar stumme overfor dette, at danske Mænd og Kvinder har kunnet glemme, hvad der laa Danmark og Tyskland imellem, ganske har